

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z powództwa M. [...] sp. z o.o. z siedzibą w S.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o cofnięcie koncesji,
na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 września 2022 r. w Izbie Kontroli
Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29
października 2021 r., sygn. akt VII AGa [...]

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od M. [...] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 540
(pięćset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 25 kwietnia 2018 r. Prezes URE (dalej także: pozwany) postanowił cofnąć koncesję na obrót energią elektryczną przedsiębiorcy U. sp. z o.o. (następnie: K. [...] sp. z o.o., M. [...] sp. z o.o., dalej: powód albo skarżący). Podstawę do wydania ww. decyzji stanowił art. 41 ust. 2 pkt 4 w związku z art. 33 ust. 1 pkt 2 i art. 30 p.e. oraz art. 104 k.p.a.

Odwołanie od tej decyzji wywiódł powód, zaskarżając ją w całości. Wyrokiem z 25 listopada 2020 r., XVII AmE [...], Sąd Okręgowy w W. – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie i zasądził od powoda na rzecz Prezesa URE kwotę 720 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji wydał zaskarżone rozstrzygnięcie w oparciu o następujące ustalenia i rozważania prawne: 18 lipca 2017 r. Prezes URE, po zapoznaniu się z wynikami sprawozdania finansowego powoda za 2016 r., wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie cofnięcia mu koncesji OEE w związku z niespełnianiem warunku, o którym mowa w art. 33 ust. 1 pkt 2 p.e., tj. niedysponowaniem przez koncesjonariusza środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności bądź brakiem możliwości udokumentowania ich pozyskania. O wszczęciu tego postępowania organ powiadomił powoda. Powód w piśmie z 14 grudnia 2017 r. wskazał, że: „Spółka od samego początku wskazywała, iż budzący wątpliwości Prezesa URE «księgowy» stan finansów spółki nie odzwierciedla jej realnej kondycji ekonomicznej”. Sąd Okręgowy oddalił wnioski powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z przesłuchania świadków celem stwierdzenia faktów: zmiany właściciela Spółki, przeprowadzenia procesu restrukturyzacyjnego, zmian organizacyjnych w Spółce, dokapitalizowania Spółki, możliwości finansowych Spółki, możliwości finansowych grupy kapitałowej M. [...].

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że zgodnie z treścią art. 41 ust. 2 pkt 4 p.e. Prezes URE cofa koncesję w przypadku niespełniania któregośkolwiek z warunków, o których mowa w art. 33 ust. 1, lub w przypadku wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 33 ust. 3 pkt 2-6 lub ust. 3a p.e., a w myśl zaś art. 33 ust. 1 pkt 2 p.e. Prezes URE udziela koncesji wnioskodawcy, który dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności bądź jest w stanie udokumentować możliwości ich pozyskania. Sąd I instancji wskazał, że oznacza to, iż koncesjonariusz musi spełniać wszystkie warunki, pod jakimi koncesja zostaje wydana, określonymi w art. 33 ust. 1 p.e., w tym wymóg z art. 33 ust. 1 pkt 2 p.e. – dysponowania środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności bądź udokumentowania możliwości ich pozyskania. Zatem warunek ten musi być spełniony nie tylko w chwili uzyskania koncesji, ale również w trakcie jej posiadania – w przeciwnym przypadku Prezes URE jest zobowiązany do cofnięcia koncesji stosownie do treści art. 41 ust. 2 pkt 4 p.e.

Wobec powyższego sąd I instancji dokonywał oceny czy środki finansowe powoda pozwalają na prawidłowe wykonywanie przez niego działalności koncesyjnej, kierując się, tak jak Prezes URE, danymi finansowymi powoda za lata 2015-2017, zgromadzonymi do momentu wydania decyzji. Sąd Okręgowy, po zapoznaniu się z zebraniem materiałem dowodowym dotyczącym działalności powoda w badanym okresie, stwierdził, iż powód był w sytuacji finansowej, w której nie dysponował odpowiednimi środkami finansowymi, o których mowa w art. 33 ust. 1 pkt 2 p.e., gwarantującymi prawidłowe wykonywanie działalności koncesjonowanej, ani nie był w stanie udokumentować możliwości ich pozyskania.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego z 25 listopada 2020 r. wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w całości.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 29 października 2021 r., VII AGa [...], oddalił apelację i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Sąd II instancji w pełni podzielił ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji i przyjął je w całości za własne czyniąc podstawą rozstrzygnięcia oraz podkreślił, że argumentacja prawna przeprowadzona w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego również zasługiwała na akceptację.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko powszechnie reprezentowane w orzecznictwie, iż zasadą postępowań regulacyjnych jest, że w sprawie sądowej z odwołania od decyzji regulatora rynku znaczenie ma stan faktyczny i prawny na dzień wydania zaskarżonej decyzji, a podstawę decyzji stanowią ustalenia faktyczne oraz stan prawny, aktualne w chwili wydania decyzji.

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 29 października 2021 r., VII AGa [...], zaskarżając ww. wyrok w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. co wynikało z niezasadnego odmówienia przez Sąd Apelacyjny racji stawianemu w apelacji zarzutowi naruszenia art. 316 § 1 k.p.c., co w konsekwencji doprowadziło do oparcia

rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego wyłącznie na faktach istniejących w dacie wydania zaskarżonej decyzji z dnia 24 kwietnia 2018 r. (danych finansowych powoda za lata 2015-2017), przy jednoczesnym błędnym przyjęciu, że fakty które zaistniały w okresie pomiędzy wydaniem decyzji a chwilą zamknięcia rozprawy nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy obowiązkiem tak Sądu I instancji, jak i Sądu II instancji, było uwzględnienie stanu rzeczy z chwili wyrokowania oraz ocena istnienia podstaw cofnięcia powodowi koncesji na obrót energią elektryczną na moment zamknięcia rozprawy,

2. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 380 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 pkt. 2 i 3 k.p.c., poprzez niezasadne uznanie, że okoliczności stanowiące podstawę oceny istnienia podstaw cofnięcia powodowi koncesji na obrót energią elektryczną mogą być udowodnione wyłącznie dokumentami, co skutkowało pominięciem dowodów z przesłuchania D. B.-P., P. W. oraz W. K. w charakterze świadków, podczas gdy dowody te zmierzały do wykazania faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. zmiany właściciela spółki powoda, przeprowadzenia procesu restrukturyzacyjnego powoda, zmian organizacyjnych w spółce powoda, dokapitalizowania spółki powoda, możliwości finansowych spółki powoda, możliwości finansowych grupy kapitałowej M. [...], a w konsekwencji braku podstaw dla cofnięcia w stosunku do powoda koncesji na obrót energią elektryczną,
3. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 233 § 1 k.p.c., poprzez całkowity brak oceny zawnioskowanych przez powoda w toku postępowania sądowego dowodów z dokumentów, wynikający z uznania, że w sprawach regulacyjnych nie znajduje zastosowania art. 316 § 1 k.p.c., a tym samym rolę sądu orzekającego w przedmiocie odwołania jest wyłącznie formalna i merytoryczna kontrola decyzji Prezesa URE, podczas gdy sprawy w przedmiocie odwołania rozpatrywane są na zasadach procesu cywilnego, a zatem na zasadach

kontradiktoryjności, prawdy obiektywnej i wyrokowania według stanu rzeczy istniejącego na moment zamknięcia rozprawy.

Powód wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] w całości i przekazanie temu sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, a w przypadku stwierdzenia podstaw – uchylenie w całości również wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, z jednoczesnym pozostawieniem danemu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego,
2. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania,
3. rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powód wskazał, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a także istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zdaniem skarżącego, na gruncie niniejszej sprawy istotnym zagadnieniem prawnym jest kwestia zakresu zastosowania art. 316 § 1 k.p.c. w sprawach z odwołania od decyzji organów regulacyjnych, w tym Prezesa URE, a także kwestia zakresu dopuszczalnego ustawą postępowania dowodowego w tych postępowaniach, w szczególności możliwości powołania dowodów osobowych.

Natomiast w odniesieniu do rozbieżności w orzecznictwie sądów, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., powód stwierdził, że: „Przykładowo Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 października 2019 r. w sprawie o sygn. akt I NSK 65/18 stwierdza, że: «przepis art. 316 § 1 k.p.c. powinien być stosowany w sprawach z zakresu regulacji różnych rynków (sprawach regulacyjnych) z uwzględnieniem specyfiki tych spraw, determinowanej przez prawidłowe określenie przedmiotu sporu między przedsiębiorcą a organem regulacyjnym. W przypadku decyzji regulacyjnych przedmiotem sporu jest zazwyczaj formalna i materialna poprawność ukształtowania przez organ regulacyjny praw i obowiązków (sytuacji prawnej) przedsiębiorcy. Zadaniem sądu orzekającego w sprawie z odwołania od decyzji organu regulacyjnego jest udzielenie ochrony

prawnej przedsiębiorcy wnoszącemu odwołanie przez weryfikację decyzji w zakresie wskazanym w odwołaniu i w ten sposób rozstrzygnięcie sporu między przedsiębiorcą a tym organem». W orzecznictwie podnoszone jest także stanowisko, że zasadą postępowań regulacyjnych jest, że w sprawie sądowej z odwołania od decyzji regulatora rynku znaczenie ma stan faktyczny i prawny na dzień wydania zaskarżonej decyzji”.

Prezes URE w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej oraz w każdym z ww. rozstrzygnięć o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek powoda o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zasługuje na uwzględnienie.

1. Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na podstawie tych przesłanek Sąd Najwyższy dokonuje rozstrzygnięcia o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zarówno względy ustrojowe, jak i procesowe uzasadniają przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej jedynie wówczas, gdy pozwala to zrealizować jej funkcje publicznoprawne. Sąd Najwyższy nie jest zatem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje meritum sprawy, lecz dokonuje nadzoru judykacyjnego w rozumieniu art. 183 ust. 1 Konstytucji RP rozpoznając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek zaskarżenia. Z tych względów, skarga kasacyjna nie jest dostępna w każdej sprawie (zob. postanowienia Sadu Najwyższego: z 9 kwietnia 2019 r., I NSK 73/19; z 30 czerwca 2021 r., I NSK 5/21; z 23 lutego 2022 r., I NSK 29/21).

2. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 maja 2019 r., I NSK 87/18; z 21 września 2021 r., I NSK 11/21) skuteczne powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga łącznego wykazania następujących przesłanek:

- problem prawny powinien być sformułowany w sposób generalny i abstrakcyjny, oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów, czyli nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 maja 2012 r., III CZP 14/12; 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14; 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14; 12 marca 2018 r., III CSK 288/17; 24 kwietnia 2018 r., II CSK 752/17; 22 maja 2018 r., I CSK 23/18);

- problem prawny musi pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą tzn. mieć oparcie w podstawach faktycznych i prawnych zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13; 24 września 2015 r., II PK 19/15; 24 października 2017 r., I CSK 599/17);

- sformułowaniu problemu powinno towarzyszyć precyzyjne wskazanie przepisu bądź przepisów prawa, który wzbudziły poważne wątpliwości (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 października 2011 r., III SK 25/11; 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11; 10 lipca 2014 r., II PK 257/13; 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17);

- problem prawny musi zostać poparty wyczerpującym wywodem jurydycznym, obejmującym omówienie różnych sposobów interpretacji danego przepisu prawa w świetle orzecznictwa lub piśmiennictwa, wskazanie pogłębionych argumentów za wariantem preferowanym przez skarżącego oraz przeciw wariantowi przyjętemu przez sąd drugiej instancji. Postawienie samych pytań jest niewystarczające dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01; 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07; 20 września 2011 r., I PK 52/11; 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12; 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 550/17);

– przedstawiony problem prawny musi być „istotny”, czyli skarżący musi wykazać, że problem ma precedensowy i uniwersalny charakter, w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności; którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Tak będzie w sytuacji, gdy problem nie został rozstrzygnięty przez orzecznictwo sądowe, a w szczególności jeśli Sąd Najwyższy nie wyraził jeszcze stanowiska na dany temat, a także wtedy, gdy istnieje już utrwalona linia orzecznicza, ale z uwagi na szczególne okoliczności wymaga zmiany – w tym drugim przypadku konieczność zmiany dotychczasowego stanowiska Sądu Najwyższego wymaga uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01; 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01; 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02; 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16; 16 maja 2018 r., II CSK 15/18).

Sformułowane przez powoda zagadnienie nie spełnia tych wymogów.

3. Powód nie wykazał istnienia takiego zagadnienia prawnego jak kwestia zakresu zastosowania art. 316 § 1 k.p.c. w sprawach z odwołania od decyzji organów regulacyjnych. Skarżący usiłuje jedynie wykreować wrażenie, jakoby takie istotne zagadnienie prawne istniało. Przy tym nietrafne i nieuzasadnione jest powoływanie się przez skarżącego na orzecznictwo z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zbyt daleko idące jest stwierdzenie powoda, że „Postępowania z zakresu koncesji są w gruncie rzeczy podobne do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych” (s. 7 *in principio* skargi kasacyjnej, k. 22). Również dalsze wywody skarżącego pozostają bez związku z istotą sprawy.

Także w odniesieniu do podniesionego przez skarżącego zagadnienia „zakresu dopuszczalnego ustawą postępowania dowodowego w tych postępowaniach, w szczególności możliwości powołania dowodów osobowych”, Sąd Apelacyjny jedynie stwierdził, że rozważeniu w postępowaniu podlegała sytuacja finansowa powoda na datę wydania decyzji koncesyjnej, a zatem nie było potrzeby dopuszczenia dowodu z zeznań świadków wskazanych w apelacji; oraz, że okoliczności, na które mieliby zeznawać świadkowie, powinny być przede wszystkim wykazane dokumentami, a nie dowodami osobowymi. Tym samym nie ma tu wcale podnoszonego przez skarżącego zagadnienia „możliwości

powołania dowodów osobowych”. Sąd Apelacyjny w skarżonym orzeczeniu nie stwierdził, że takiej możliwości nie ma, tylko, że w tym postępowaniu nie było takiej potrzeby, a okoliczności, na które mieliby zeznawać świadkowie powinny być przede wszystkim wykazane dokumentami. Raz jeszcze podkreślić należy, że Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że rozważeniu w postępowaniu podlegała sytuacja finansowa powoda na datę wydania decyzji koncesyjnej i nie było potrzeby dopuszczenia dowodu z zeznań świadków wskazanych w apelacji.

Tym samym trudno uznać za kontrowersyjne stanowisko Sądu Apelacyjnego, w myśl którego nie istnieje potrzeba dopuszczenia dowodu z zeznań świadków wskazanych w apelacji, co do okoliczności wynikających z dokumentów rejestrowych lub dotyczących zdarzeń mających miejsce po dacie wydania decyzji koncesyjnej.

Co więcej, okoliczności, których miałyby dowodzić zeznania świadków nie były głównym przedmiotem kontrowersji, a znaczna ich część (zmiana właściciela spółki, przeprowadzenie procesu restrukturyzacyjnego, zmiany organizacyjne w spółce, jej dokapitalizowanie) znalazła odzwierciedlenie w treści wpisów w KRS.

Prezes URE przeprowadził analizę dokumentów i na ich podstawie doszedł do wniosku, że spółka nie dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności, a następnie Sąd Okręgowy dokonywał oceny czy środki finansowe powoda pozwalają na prawidłowe wykonywanie przez niego działalności koncesyjnej, kierując się, tak jak Prezes URE, danymi finansowymi powoda za lata 2015-2017, zgromadzonymi do momentu wydania decyzji. Sąd Okręgowy uznał, że dane z tego okresu świadczyć mogą o słuszności decyzji o cofnięciu koncesji z uwagi na brak środków w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności oraz udokumentowania możliwości ich pozyskania. Sąd Apelacyjny podzielił zapatrywanie Sądu Okręgowego.

Nie sposób zatem zarzucać, że organ i sądy obu instancji dopuściły się w powyższym zakresie uchybień. Nie można wymagać, aby sąd okręgowy lub sąd apelacyjny uznały, że Prezes URE wydał decyzję w sposób sprzeczny z prawem, ponieważ oparł się na dokumentach księgowych, nie zaś na (potencjalnych)

zapewnieniach (deklaracjach, oświadczeniach) świadków, że realna kondycja ekonomiczna spółki jest lepsza niż wynika to z dokumentów księgowych.

Ponadto świadkowie ci w rzeczywistości mogliby składać zeznania na okoliczność poprawy stanu finansów spółki już po dacie wydania decyzji o cofnięciu koncesji, co byłoby irrelewantne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sądy nie przeprowadzają dowodów, które nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Apelacyjny w skarżonym wyroku nie odnosił się do zakresu dopuszczalnego ustawą postępowania dowodowego w postępowaniach w sprawach z odwołania od decyzji organów regulacyjnych, w szczególności co do samej możliwości (dopuszczalności) powołania dowodów osobowych. Sąd Apelacyjny nie zakwestionował w sposób generalny i abstrakcyjny możliwości powołania dowodów osobowych w ww. postępowaniach, a jedynie przekonująco wyjaśnił dlaczego nie było potrzeby przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków w tej konkretnej sprawie.

Na marginesie wskazać można, że stanowisko zaprezentowane przez powoda w całym postępowaniu sądowym budzi wątpliwości co do jego spójności. Z jednej strony zarzucał on decyzji Prezesa URE naruszenie przepisów prawa materialnego (zob. Odwołanie od decyzji, s. 2, k. 14 *verso* akt dołączonych), a z drugiej, jego argumentacja koncentrowała się na aktualnej sytuacji finansowej i majątkowej powodowej spółki oraz wskazywaniu, jakoby okoliczności powstałe po wydaniu decyzji musiały zostać uwzględnione przy wydawaniu werdyktu sądowego (zob. np. skarga kasacyjna, s. 13, k. 25). Uwzględnienie tego stanowiska prowadziłoby do uznania, że decyzja wydana przez Prezesa URE w konkretnej dacie mogła być sprzeczna z prawem w świetle zdarzeń, które nastąpiły już po tej dacie, co w oczywisty sposób nie może być aprobowane.

4. W odniesieniu do podniesionej rzekomej rozbieżności orzeczniczej, to fragment wyroku Sądu Najwyższego z 22 października 2019 r., I NSK 65/18, na który powołuje się powód brzmi następująco:

„Sąd Najwyższy w pełni podziela stanowisko, że przepis art. 316 § 1 k.p.c. powinien być stosowany w sprawach z zakresu regulacji różnych rynków (sprawach regulacyjnych) z uwzględnieniem specyfiki tych spraw, determinowanej

przez prawidłowe określenie przedmiotu sporu między przedsiębiorcą a organem regulacyjnym. W przypadku decyzji regulacyjnych przedmiotem sporu jest zazwyczaj formalna i materialna poprawność ukształtowania przez organ regulacyjny praw i obowiązków (sytuacji prawnej) przedsiębiorcy. Zadaniem sądu orzekającego w sprawie z odwołania od decyzji organu regulacyjnego jest udzielenie ochrony prawnej przedsiębiorcy wnoszącemu odwołanie przez weryfikację decyzji w zakresie wskazanym w odwołaniu i w ten sposób rozstrzygnięcie sporu między przedsiębiorcą a tym organem (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 23 czerwca 2013 r., III SK 36/12 oraz z 18 maja 2012 r., III SK 37/11). Podstawę decyzji stanowią zaś określone ustalenia faktyczne oraz stan prawny, aktualne w chwili wydania decyzji (wyrok Sądu Najwyższego z 7 lipca 2011 r., III SK 52/10). Jakkolwiek skarżący słusznie zauważa, że zasadniczo cezurę dla ustalenia stanu faktycznego i prawnego sprawy stanowi data wydania decyzji, chyba że przepisy przejściowe stanowią inaczej, to nie można już zgodzić z twierdzeniem, że Sąd Apelacyjny błędnie zastosował na gruncie niniejszego postępowania przepis przejściowy art. 201 ust. 1 ustawy u.o.z.e., pomijając art. 203 u.o.z.e.”.

W odniesieniu do niniejszego postępowania najistotniejsze z powyższego fragmentu jest dostrzeżenie, że podstawę decyzji stanowią ustalenia faktyczne aktualne w chwili wydania decyzji. Powyższe orzeczenie (wyrok Sądu Najwyższego z 22 października 2019 r., I NSK 65/18) które skarżący przywołuje jako świadectwo na istnienie rozbieżności w orzecznictwie sądów, jest w rzeczywistości spójne z dotychczasowym orzecznictwem (zob. skarżony wyrok Sądu Apelacyjnego, s. 29, k. 17).

Tym samym, powoływane w skardze kasacyjnej orzecznictwo nie tylko nie dowodzi potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, ale nie dowodzi też istnienia samej rozbieżności w orzecznictwie.

5. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

[as]